

запазихъ входоветѣ. Колкото и прѣдпазливо да се приближихме, ние не останахме незабѣлѣзани. Изведнѣжъ на срѣща ни изкогна една лисица. Тя се бѣше запжтила къмъ дупката. Като ни видѣ



скимтейки излая и направи хитро полукржгъ. Азъ пуснахъ Зайчарка и тя бързо достигна лова. Лисицата бѣше ядовита, та хрѣтката нѣмаше смѣлостъ да се здави. Колѣничихъ и насочихъ пушката къмъ другия входъ на дупката. Той бѣ единъ хвърлегъ далечъ на противната страна. Вѣрвахъ, че лисицата тамъ ще търси прибѣжище. Не останахъ излъганъ. Скоро тя хитро се спаси отъ хрѣтката, но отъ моята пушка неможѣ. Прибрахъ убития ловъ. Почистихъ доброто лисиче кожухче. Уморенъ отъ многото лутане посѣднахъ да си почина. Понеже доста закъснѣхъ, искаше ми се да прѣспя въ тая хубава гора. Потърсихъ удобно мѣсто. Зайчарка се изгуби отъ менъ. Подсвирихъ, не се обаждѣ; повикахъ, — сжщо. Тръгнахъ къмъ мѣстото, отдѣто излѣзна лисицата. Не далечъ, нѣколко само крачки отъ входоветѣ, въ една долчинка, намѣрихъ четири много малки лисичета. Моята Зайчарка лежеше и ги кърми, като тѣхна сжща майка.